

Nem nézett senkire, se a játékosokra, se a bíróra, se a nézőkre, se a belépti díjat követelő gondnokra, felállt, sarkon fordult, és visszament az utca túloldalára, vissza az embernél magasabb téglafalon túlra.

A kapu döndülve csapódott be mögötte.

A hátralévő alig kilenc percben a Magyar Pamut villámgyorsan két gólt is szerzett, mondhatni, egy csapásra megváltozott a játék addigi képe, a mátyásföldiek egyszerűen nem tudták tartani a szárnyakat kapott újpesti csatárokat, a szerencsájük segítette őket, hogy mindössze két találattal úszták meg, a helyzetek alapján a kétgólos győzelem nem csak megérdemelt, de szükségszerű is volt.

Piros, fehér, zöld.

Szép tavaszi nap volt ez, olyan, amilyennek igazság szerint minden napnak lennie kellene.

SZABADSÁG

Sokan tartják úgy, hogy a soproni futball legszebb éve a 2005-ös esztendő volt, amikor a város csapata, a döntőben öt egyre kiütve a Ferencvárost, megnyerte a Magyar Kupát. Ráadásul abban az évben tűnt fel az a fiatalember, akinél, amióta futballt játszanak az Alpok alján, a lehető legjobb helyen volt a labda.

A Kárpáti Rudolf nevű fiatalember Fertődről költözött be a családjával együtt, s mindjárt az első napon leballagott az ifik délutáni edzésére. Annyit mondott, hogy szeretne egy labdával játszani, ha lehet. A csapat már éppen a kétkapus gyakorlásnál tartott, így a pályaedző megengedte, hogy a jövevény a kapu mögötti fűvön labdázgasson. Eleinte csak dekázgatott, emelgette a labdát. Az rögtön látszott, hogy technikai gondjai nemigen lehetnek: a homlokán táncoltatta a játékszert, a térdén, hol a lába között engedte át, hol a hátára pattintotta, de le nem ejtette semmiképp. Néhány perc múlva mindezt már futás közben csinálta meg, ördögi ügyességgel, s a pályaedző konstatálhatta, hogy a fiú nyilvánvalóan gyorsabb és képzetesebb, mint akármelyik játékos. Nem is habozott, beállította, úgy, hogy még a posztját se jelölte ki. Kárpáti a negyedórás játék során három gólt rúgott, mind a hármát úgy, hogy a középpályáról megindulva kígyózott át a teljes védelmen, s egészen a gólvonalig vezette a labdát.

Másnap már a Sopron igazolt játékos volt. A szekrénye belső falára egy újságcikket ragasztott fel. A Sváb, az Ócsi, a Pancho, azaz Puskás Ferenc arról beszélt egy interjújában, már kövéren és idősen, hogy egyetlen dolog érdekelte: a foci. Akkor érezte jól magát, ha a pályán lehetett. A pályán pedig akkor érezte magát biztonságban, ha nála volt a labda. Akkor tudta, hogy baj nem lehet. A többi, akár a pályán, akár az életben, mind csak következménynek tekinthető.

Kárpáti az edzéseken minden felmérésen a legjobb eredményt produkálta. Különösen feltűnő volt, hogy a cselezési készsége milyen elképesztő sebességgel, irányváltásokkal és kitartással párosul.

Az első csapatban két hét múlva mutatkozott be. A hatvannegyedik percben állt be csereként, a krónikák szerint ugyan a csapatjátékhoz nem sokat tett hozzá, viszont két gólt szerzett, és egy kapufát is rúgott: mindegyiket egyéni akciók után.

A rá következő héten megismételte ezt a teljesítményt, igaz, akkor kezdőként lépett a pályára, és a második félidő elején cserélték le, de minden egyes labdaérintése, elindulása élményt jelentett a helyi publikumnak. Nem csoda hát, hogy a soproni szurkolók között villámgyorsan elterjedt a különös zseni híre. A harmadik mérkőzésére már megkétszereződött a nézők száma, s a legtöbben bevallottan az új csatárfenoménnel kíváncsiak voltak. Mindazoknak azonban, akik látták már őt játszani, s azoknak is, akik csak hallottak róla, ez a meccs csupa csalódást hozott. Kárpátinak mindössze felvillanásai voltak. Körülmenyesen, tétován nyúlt a labdához, néha már úgy tűnt, megindul, majd inkább a passzolást választotta, s meggyőződés nélkül pöckölt a labdába. Senki nem sajnálta, amikor lecserélték. Később elmondta, hogy az elmúlt egy hétben az edző folyamatosan a háromszögelést, a passzjátékot gyakoroltatta vele, s minden alkalommal, amikor megindult volna az ellenfél kapuja felé, még a meccsen is hallani vélte az egykori világválogatott rekedtes kiabálását.

Sajnos, Kárpáti a negyedik meccsén is csapnivaló játékot produkált. Gúnyos taps, füttyülés kísérte az öltözőig a negyvenedik percben.

Az ötödik mérkőzésen Kárpáti a hatvanadik percben küldték a pályára. Sokáig úgy tűnt, hogy ezúttal is a minősíthetetlen játékát hozza: többnyire a kezdőkörben álldogált, a hozzá pattanó labdákat ugyan megszelídítette, de némi habozás után továbbpasszolta. A hetvenötödik percben aztán mégis történt valami.

A kapuskirúgás után elé perdülő labdát Kárpáti előbb a mellére vette, majd a jobbal leállította. Körülnézett, mintha a társakat keresné, majd megrázta a fejét, és nekiindult. Villámgyorsan kigyózott át a teljes középpályás soron, aztán követhetetlen gyorsasággal átcsapott a tizenhatos felé, egymás után elfektette a védőket, akik felrúgni is képtelenek voltak őt. A kapus mellett egy biciklicsellet gyalogolt el. Káprázatos teljesítmény volt, ilyet itt még nem látott senki.

A döbbszent csendet szűnni nem akaró éljenzés követte, s ez tartott még akkor is, hogy négy perc múltán, mintha csakis szórakozásból tenné, a fiatal csatárzseni szinte lemásolta az iménti gólját. Igaz, most a végén nem jobbról, hanem balról került meg a kapust, s az is igaz, hogy a gól után is csak vezette tovább a labdát, rohant vele. Mire a nézők, a bírók és a rendezők felocsúdtak, Kárpáti kicselezte az asszisztenst, felbőrközte a kispad mellett álló gyűrőt, elfektette a mentősöket és a klub elnökét. Beszáguldott az öltözőbe, kétszer is átjátszotta a zuhanyozást éppen befejező játékosársát és az álmélkodó büfést, magához vette a holmiját, ördögi ügyességgel becsapta a kapuőröket, és még mindig a labdát vezetve eltűnt. Távoztában állítólag arról beszélt, hogy köszöni szépen a kombinatív játék gyakoroltatását, de nem kér többet belőle. Fertődön ő mindig is egyedül gyakorolt, most, távozóban elmondhatja már: nem a futballt, csakis a labdát szerette, s ennyi idősen nem változik az ember természete.

Kárpáti nem jelent meg többé a Sopron edzésén, sőt, a városi lakóhelyéről is elköltözött. Soha nem érkezett róla már híradás. A szurkolók emlékezetén túl egyetlenegy kézzelfogható tárgy maradt csak utána. Az öltözőszekrényének belső falán, ahol hajdan a Puskás-cikk díszelgett, most egy rövid, kézzel írt üzenet árválkodott: „Nem az a szabadság, hogy azt teheted, amit akarsz, hanem az, hogy nem kell megtenned, amit nem akarsz.”

Alatta ceruzával egy kiegészítés: „A labda az enyém.”